

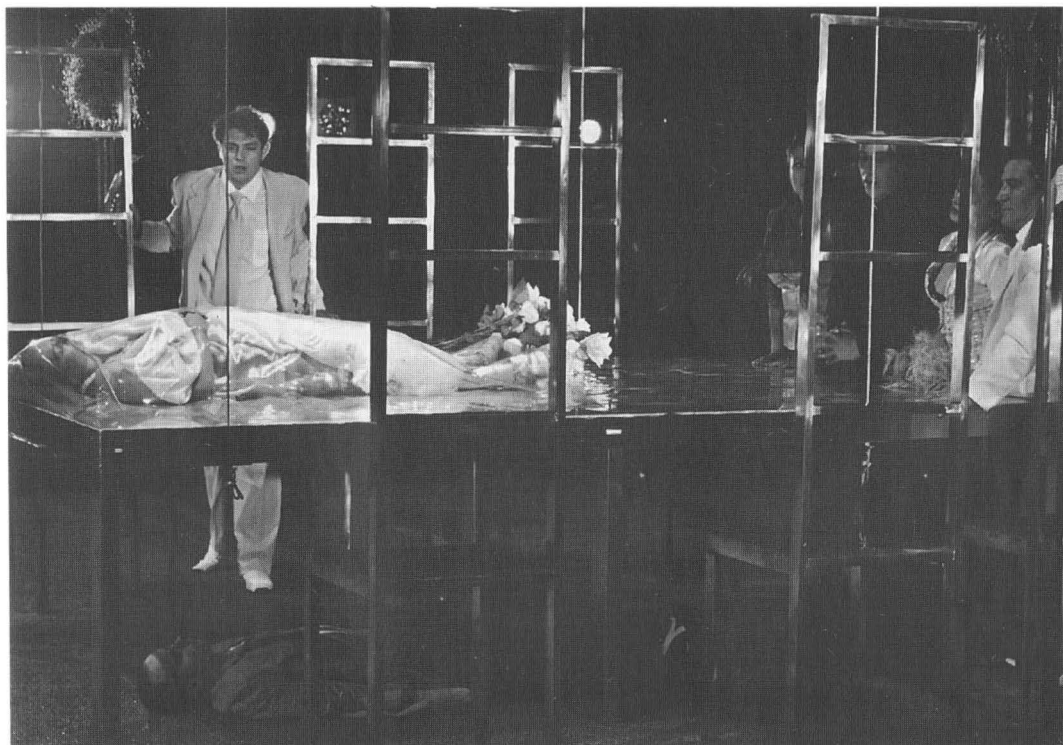
Crenguța MANEA

Craiova

Marile speranțe, micile evenimente*

La Teatrul Național din Craiova stagiunea a început cu un eveniment sărbătorit cu entuziasm și protocol de gradul unu (au fost prezenți numai reprezentanți ai autorităților locale); în onoarea lui Marin Sorescu a cărui operă dramaturgică a fost legată și de Naționalul de aici, teatrul a primit numele poetului (mă întreb dacă a fost pusă în discuție și posibilitatea patronajului spiritual al lui Vlad Mugar...).

Apoi a urmat premiera **Romeo și Julieta**, nu înainte ca directorul teatrului, regizorul Mircea Cornișteanu, să îl prezinte publicului pe directorul de scenă al montării, Yiannis Paraskevopoulos, drept o speranță a regiei europene. Orizontul de așteptare și de speranță a fost accentuat de mențiunea din caietul-program prin care se nota inserția în structura dramaturgică a textului shakespearian a unui fragment din textul *Psihoze 448* al lui Sarah Kane. Surprinzător sau nu, era un prim indiciu cu privire la cheia spectacolului, o descifrare nonconformistă a piesei, în registru acut contemporan. Or, această intertextualitate radicală nu mai este continuată și de adaptarea dramaturgică, scenică; traducerea nu este actualizată, nu sunt găsite echivalențele ligvistice contemporane și alăturarea fragmentului din *Psihoze 448* devine o greșă artificială, nerezolvată și sub raport regizoral.

Spectacolul începe cu înfruntarea deschisă, violentă, între cele două familii dușmane, lupta ocupând întregul spațiu scenic; odată enunțată, supratema violenței distructive se disipează în tablouri ilustrative în plină alergare, fără suportul tensiunii substanțiale interpretării actoricești.

Se aleargă mult și fără rost în spectacol, impresia de aleatoriu este accentuată și de o coloană sonoră a spectacolului care excelează prin amestecul inexplicabil de *hard-rock*, muzică populară oltenească și sonorități grecești. Relațiile dintre personaje sunt descifrate superficial, se vorbește fără nici un respect pentru logica frazării, încât se ajunge la situații în care actorul nu mai controlează semantic replica (spre exemplu, Julieta spune: „...pe Romeo îl vreau mort sau viu...“, cu întreruperea rostirii după cuvântul mort). Dincolo de „ambalajul“ atrăgător, montarea se dezarticulează prin lipsa de continuitate, se desubstanțializează rapid până la nivelul nonartistic, eșuează în scene gratuit caricaturale – cu totul neadecvată soluția dată scenei în care familia Capulet și Paris pun la cale nunta celui din urmă cu Julieta, o scenă de un umor îndoielnic!

Scena balului și scena balconului atrag atenția spectatorului – îndrăznețe și posibile în construcția doar schițată a spectacolului – dar sunt elaborate fără grija detaliului, nedefinitivate; Romeo și Julieta se întâlnesc la jumătatea distanței, plecând el de pe scenă și ea din spatele sălii, dar miza emoției induse de apropierea ardentă a actorilor nu poate fi susținută de slabele resurse interpretative ale protagoniștilor. Noroc cu efectul de *heblu* care oprește alunecarea telenovelistică a scenei de dragoste! Aceste momente se epuizează ca expresivitate teatrală în scurt timp; jocul cu măști și cu identitatea civilă a actorilor din scena balului și din finalul spectacolului cade în simplă mecanică și de aceea trenează.

Din păcate, nici scenografia (generoasă ca structurare a spațiului), nici efectele de lumină nu reușesc să estompeze din neîmplinirile acestui spectacol de la care se aștepta atât.

* Dintr-o eroare redacțională, din textul colegei noastre Crenguța Manea a apărut, în numărul trecut al revistei, doar un fragment. Îl dăm acum în întregul său. (N.R.)

Ioana MOLDOVAN

Lăsați-i să se iubească!

Nu împlinisem 11 ani când mi-am făcut primul permis la bibliotecă. Țin minte însă și acum ce carte am luat cu împrumut atunci – prima dată. I-am spus titlul și mi s-a arătat un raft din încăperea cu cărți pentru adulți. Am vrut să iau volumul acasă, dar mi s-a spus că sunt prea mică pentru „ asemenea lecturi“. Am replicat că nu, pentru că știam cum se termină.

Și chiar știam! Văzusem la televizorul meu alb-negru un film despre doi copii, cu doar vreo câțiva ani mai mari decât mine. Îi chema Julieta și Romeo.

Aș fi vrut ca filmul să nu se termine așa. Am sperat până în ultimul moment că cei doi vor trăi și vor fi împreună. Aveam nevoie de această fericire a lor. Și pentru că nu a fost așa cum sperasem, m-am încăpățânat să-l acuz pe cel care făcuse filmul că poate îi schimbare sfârșitul. Nimeni nu m-a convins că se